

РЕШЕНИЕ

№ 4926

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 13.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1575** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.203 и следващите от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл. 19, ал.1 и ал.2 от закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП).

Делото е образувано по искова молба на "О. Е." с ЕИК[ЕИК] със седалище С., представлявано от И. Й., управител, със съдебен адрес по жалбата, против Националната агенция за приходите, за имуществени вреди в размер на 8 640,00лв. общо за платени разноски за правни услуги за изготвяне на възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22220320008260-092-001/16.06.2020г. (в размер на 2880лв.) и на жалба срещу Ревизионен акт № Р-22220320008260-092-001/15.07.2021г. (в размер на 5760лв.), заедно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до датата на плащане. Вредите се претендират на основание отмяната на ревизионния акт с Решение № 1574/11.10.2021г. от зам. главен директор на Дирекция ОДОП, като ревизионният акт бил отменен в оспорената част за установени задължения за корпоративен данък за 2017 и 2018г. и за установения данъчен финансов резултат за 2019г., и изменен в оспорената част за финансовия резултат за 2015г., като от печалба в размер на 2132,53лв се определя на загуба в размер на 162 366,21 лв. и за 2016г. от печалба в размер на 19 436,33 лв. определя на загуба в размер на 269 606,30лв. Претендира се, че фактически ревизионният акт е отменен в оспорената му част като незаконосъобразен и необоснован.

С определение по делото от 01.03.2022г. съдът е приел допустимост на исковете по смисъла на чл.204, ал.1 АПК и редовност, изпратил е препис на другата молба, от

която е постъпил отговор на исковата молба от дата 08.04.2022г.

С отговора се оспорват основанията за ангажиране на отговорността на ответника по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, тъй като липсвала доказана имуществена вреда и поради липсата на пряка и непосредствена връзка между настъпила имуществена вреда за ищеца и отменен като незаконосъобразен акт. Признава се, че РА е частично отменен при обжалването по административен ред, оспорват се като недостоверни представените доказателства от ищеца за адвокатско възнаграждение, договорите за правна защита и съдействие съставлявали писмено доказателство, чиято достоверност не можело да бъде доказана, изложени са доводи в смисъл, че липсва на достоверна дата. На следващо място се претендира, че възнаграждението за адвоката следвало да се претендира в производство по реда на чл.161, ал.1 ДОПК и чл.143 АПК, а не в исково производство, тъй като цитираните норми били специални. Счита, че вредата в случая не била резултат от административна дейност, а изразена воля на ищеца да сключи договора за правна защита и съдействие, позовава се на съдебна практика от 2009, 2010 и 2014г. на административни съдилища. Счита, че не е доказана имуществена вреда в конкретния случай.

Видно от отговора на исковата молба, с изключение на частичната отмяна на процесния Ревизионен акт № Р-22220320008260-092-001/15.07.2021г. по административен ред, всички останали основания, касаещи ангажирането на отговорността на държавата за вреди – претърпяна имуществена вреда и връзката и с отмяната на процесния ревизионен акт, са оспорени от ответника.

Пред съда ищецът е представляван от адв. Д., който поддържа изцяло исковете на основанията, в исковата молба а в ход по същество и в писмена защита претендира и основателност, претендира разноски по списък. В писмени бележки изразява доводи срещу твърденията на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като претендира, че са установени всички елементи, предвидени в закона за ангажиране на отговорността на ответника за вреди.

Ответникът - чрез юрк. Р. поддържа всички оспорвания в отговора, иска от съда да отхвърли исковете, претендира разноски по списък и направи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от ищеца.

Прокурорът по делото представи заключение за неоснователност на исковата молба.

По делото са приети доказателствата, представени от ищеца.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 -ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

Ищецът претендира, че е претърпял вреди в размер на 8 640,00 лв., представляващи щета от направени разходи за правни услуги, платени от ищеца на адвокат Т. Д., като се твърди, че тази сума е заплатена по две данъчни фактури, издадени от дружеството за следното

1) правни услуги за изготвяне на възражение срещу РД № 22220320008260-092-001/16.06.2021 г. в размер на 2880,00 лв. (с ДДС – 480,00 лв. и данъна основа 2400,00 лв.)

2) за правни услуги, с предмет изготвяне на възражение срещу РА № 22220320008260-091-001/15.07.2021 г. и процесуално представителство пред Директора на ОДОП С. 5760,00 лв. (ДДС – 960,00 лв. и данъчна основа – 4800,00лв.)

С Решение № 1574/11.10.2021г. и на основание чл.155, ал.1 вр. ал.2 ДОПК директорът на ДОДОП е постановил следното:

-РА е отменен в частта за установените задължения за корпоративен данък за данъчни периоди м.2017 и 2018 г. , ведно с начислените лихви - за корпоративен данък 54 025,98 лв. и за лихви 14 968,14лв.

и за установения различен данъчен финансов резултат по ЗКПО за 2019 г. , като остава декларирания данъчна загуба 36 313,71 лв.

-РА е изменен в частта за установените данъчни финансови резултати по ЗКПО като за 2015г. данъчният финансов резултат от печалба в размер на 213,15 лв. е определен на загуба в размер на 162 366,21 лв. и за 2016 г. от печалба в размер на 19 436,33лв. е определена загуба в размер на 269 606,20 лв.

Предвид, че формирането на данъчна загуба дава право на приспадане през следващите години, тоест намаляване на евентуалното данъчно задължение в случай на финансов резултат печалба, съдът не споделя доводите на ответника в писмената защита, че само отмяната на установените данъчни задължения - за корпоративен данък 54 025,98 лв. и за лихви 14 968,14лв., съставлява материален интерес и само спрямо посочената сума следва да се преценява адвокатското възнаграждение по възражението за прекомерност.

Видно от данните, в частта в която е изменен финансовият резултат за 2015 и 2016 г., решаващият орган е приел следното :

- За 2015г. при декларирана загуба в размер на 172 597,58 лв. и установена печалба в размер на 213, 53лв. с РА, с решението на директора РА е изменен на загуба в размер на 162 366,21 лв. или жалбата не е уважена само в частта за формирана загуба в размер на 10 231,37 лв.

- За 2016г. при декларирана загуба в размер на 259 374,93лв., с РА е установена печалба в размер на 19 436,33лв. и съответно корпоративен данък в размер на 1943,63 лв. и начислени лихви в размер на 827,19лв.

Неоснователен е доводът на ответника, че в производството по чл.155 ДОПК – обжалването по административен ред на РА могат да се претендират разноски за правна помощ за защита срещу актове на органите по приходите, издадени в хода на ревизионно производство. Разпоредбата на чл. 161 ДОПК урежда присъждането на разноски само при съдебното обжалване на ревизионните актове. В глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", в която систематично място имат разпоредбите на чл. 152 - чл. 155 ДОПК няма норма, която урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски.

Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и Гражданския процесуален кодекс (ГПК). В АПК въпросът с разноските в административното производство също не е уреден, като този въпрос не е засегнат в глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред". Налице е законова празнота в ДОПК и в АПК относно понесените от страната разноски в това производство.

За страната в производството по оспорването по административен ред съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди, направените разноски по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Към този ред препраща разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от Закона за националната агенция за приходите (ЗНАП), съгласно който агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по

повод изпълнение на дейността им, а съобразно ал. 2 обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал. 1 може да се искат след тяхната отмяна.

Фактическият състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ включва отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. По чл. 19, ал. 1 и ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите НАП отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Предпоставките за ангажиране отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ са:

1. Незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред, а именно ревизионен акт, който е отменен от горестоящия орган - директор на Д "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, която предпоставка по отношение на разглеждания иск е налице, съответно исковата претенция е допустима на основание чл.204, ал.1 АПК и чл.19, ал.2 ЗНАП.

2. Втората предпоставка е настъпила вреда от отменения ревизионен акт – платено адвокатско възнаграждение за оспорването на РА по административен ред, и

3. Причинна връзка между отменения РА и настъпилите вредоносен резултат.

На основание, че РА, от които се претендират вредите са отменен, съответно изменен, равностойно на уважаване изцяло на жалбата на ищеца, съдът намира, че първата предпоставка е налице претенцията за щети за направени разходи за правни услуги, получени от адвокат Д., съответства на всички изисквания за допустимост по чл.19, ал.2 от Закона за Националната агенция за приходите, във връзка с чл.1 ЗОДОВ и чл.204, ал.1 АПК.

Ответникът се позовава на възражения и съдебна практика в отговора, по които правно разрешение по приложението на материалния закон е дадено в приетото Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 2 по описа на този съд за 2016 г. Съгласно посоченото тълкувателно решение при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Съгласно чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Доколкото в тълкувателното решение на ВАС е даден отговор за пряката причинна връзка между вредите от платено адвокатско възнаграждение и отмяната на акта, в казус като процесния, то е налице и третата предпоставка по отношение на РА.

Съдът не споделя доводите на ответника в отговора на исковата молба, че тъй като РД не подлежи на самостоятелно обжалване, съответно не подлежи на отмяна, няма годно правно основание за ангажиране на отговорността за вреди за платеното възнаграждение на адвоката във връзка с изготвянето на възражението по чл.117, ал.5 ДОПК.

Ищецът има правен интерес да организира защитата си срещу РД. На първо място, законодателят изрично е предвидил правото на ревизираното лице на възражение срещу РД - чл.117, ал. 5 ДОПК. Второ, право на ревизираното лице е да прецени на кой етап от производството да ангажира правна помощ. Това може да бъде извършено още в хода на ревизионното производство и във връзка с което и да е процесуално действие.

Преценката за законосъобразност на РД е идентична с преценката за законосъобразност на РА – от една страна като завършващ производството акт. Второ, РД е неразделна част от РА - съгласно чл.120, ал.2 ДОПК. Предвид така очертаната връзка между РА и РД, то незаконосъобразността на РА засяга пряко РД и със същия резултат.

В казуса по делото РА макар формално само в едната част да е отменен, а в другата изменен с решението на директора по чл.155, ал.1 и ал.2 ДОПК, следва да се вземе предвид, че жалбата на дружеството е уважена изцяло. Директорът не е признал с решението единствено загуба в размер на 10 231,37 лв. за 2015 г. до размера на декларираната, но следва да се посочи, че в тази част, видно на стр. 10 от решението на директора, дружеството не е изложило аргументи за това увеличение.

Следователно, в казуса по делото както РА, така и съставляващият неразделна част от него РД, са незаконосъобразни, установено с решението на ответника по повод оспорването им от ищеца. Правната помощ за изготвяне на възражението срещу РД също съставлява част от процеса на оспорване по административен ред.

По тези съображения идентично както по отношение на РА, така и по отношение на РД следва да се признаят за установени първата и третата предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата за вреди – незаконосъобразен акт и пряка причинна връзка с претърпяна вреда в размер на платеното възнаграждение на адвоката за изготвяне на възражението по чл.117, ал.5 ДОПК.

Следователно, настоящият съд следва да разгледа въпроса дали действително е претърпяна вреда - плащането на адвокатско възнаграждение за оспорването на процесния РА и размерът на вредата, във връзка с направеното възражение за прекомерност от ответника. По основателността на всеки от исквете съдът приема следното:

1) По иска за вреди размер на 2 880, 00лв. за претърпяна вреда поради заплатено възнаграждение на адвокат Д. за правни услуги за изготвяне на възражение срещу РД № 22220320008260-092-001/16.06.2021 г., са представени договор за правна защита и съдействие от 20.06.2021г. - лист 31 от делото, подаденото възражение, подписано от адвоката, пълномощно към него и фактура № 0..0433/11.07.2021г. за сумата в размер на 2880,00 лв. (с ДДС – 480,00 лв. и данъчна основа 2400,00 лв.),

2)по иска за вреди в размер на 5760,00 лв., за претърпяна вреда, поради плащане на същата сума на адвокат Д. за правни услуги, с предмет изготвяне на възражение срещу РА № 22220320008260-091-001/15.07.2021 г. и процесуално представителство пред Директора на ОДОП С., представен е договор за правна защита и съдействие от 25.07.2021г. с предмет оказване на правна защита и съдействие за изготвянето на жалба срещу РА пред директора на ДОДОП, фактура № 0..0434 / 03.08.2021г. за сумата от 5760,00лв. (ДДС – 960,00 лв. и данъчна основа – 4800,00лв.), представена е и жалбата срещу РА, подписана от адв. Д.. а на стр. 44 от делото - и пълномощно за оспорването по административен ред на РА за адвоката.

За плащането на сумите по двете фактури е представено и прието като доказателство

отчет по сметка в П. АД на Т. К. Д., на стр.51 от делото. Видно от отчета, на 05.08.2021г. са платени сумите по двете фактури.

При така изложеното, съдът приема за доказано осъществяването на правните услуги от адвоката и плащането на възнаграждението по двете фактури от ищеца.

Също ответникът направи възражение за прекомерност на адвокатските възнаграждения, претендирани като вреда. Относими по въпроса са Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Върховния административен съд, постановено тълк. д. № 2/16 г. и Тълкувателно решение № 1 от 11.12.2018 г. на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 1/17 г. В мотивите на първото е прието, че институтът на обезщетението от непозволено увреждане не следва да се превръща в средство за неоснователно обогатяване, поради което съдът следва да присъди обезщетение, отговарящо на критериите по чл. 36, ал. 2 Закона за адвокатурата. В мотивите на другото тълкувателно решение е прието, че в правомощията на съда е да изследва дали незаконно обвиненият е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение. В случая обективен ориентир за ищеца като получател на адвокатската услуга относно разумния и обичаен размер на дължимото адвокатско възнаграждение следва да се разглежда този по Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в съответната относима редакция).

В казуса по делото при защитата срещу актовете на органите по приходите съдът преценява, че се касае за правна и фактическа сложност, най малкото решението на директора, с което е отменен и изменен РА е в обем 11 страници, обсъдени са значителни по обем относими факти и обстоятелства. В хода на ревизионното производство е възложена експертиза в хода за пазарна лихва по договори за закупуване на дружествени дялове, обсъждани са счетоводни отразявания и направени изводи въз основа на тях за същността на стопанските операции, дружеството е било обвинено в осъществяване на привидни сделки, касае се и за ревизия за 5 години по ЗКПО.

При така изложеното, съдът приема на първо място, че размерът на адвокатското възнаграждение на първо място не е прекомерно, тъй като се касае за защита срещу два акта на органите по приходите - съответно 2400,00 лв. и 4800,00 лв. без ДДС, предвид изложеното по-горе за материалния интерес, който включва не само ефективно определените с РА публични задължения, но и непризната загуба, фактическа и правната сложност на казуса. Доводите на ответника, че се касае за материален интерес общо в размер на 68 994,12 лв. за които се следва минимално възнаграждение в размер на 2899,82 лв. по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не се споделят от съда, както се посочи по-горе, материален интерес е налице и от размера на декларираната загуба.

В случая се касае за отговорност за вреди, която съгласно чл.4 ЗОДОВ има за цел да се компенсира вредата, която увреденият е понесъл. Именно вредата е елементът, който очертава количествените измерения на обезщетението за вреди, а паричната оценка на вредата, каквато се претендира в конкретния случай, съставлява паричната оценка на онази разлика между настоящата стойност на имуществото на длъжника и стойността на имуществото му, ако

вредата не беше настъпила.

Съгласно чл.4 ЗОДОВ, отговорността на държавата за вреди включва всички вреди: както пропуснати ползи, така и претърпени загуби, стига те да са пряка и непосредствена последица от увреждането. Претърпяната загуба представлява намаление на настоящото имуществено състояние на увредения. Пропуснатата полза се изразява в пропусъкът да се увеличи имуществото на увредения, което при обикновени условия би настъпило. В казуса по делото се касае само за претърпяна загуба. Съгласно чл.19, ал.1 и ал.2 от Закона за националната агенция за приходите, агенцията носи отговорност за вредите от незаконосъобразните актове на нейните органи, след отмяната им по съответния ред, които изисквания в случая са спазени.

Установи се по делото, че ищецът е претърпял вреда като действително е заплатил разходи за възнаграждения на адвокат Д. - 8 640,00 лв. за правни услуги- 2880 лв. за възражение срещу РД и 5760 лв. за жалба срещу РА по административен ред, съответно правните услуги действително са извършени, а възнагражденията не са прекомерни, съотнесени към интереса от защитата и извършеното от адвоката.

В казуса по делото се доказва, че ищецът е претърпял вреди общо в размер на 8640,00лв. вреди за главници, следва да бъде уважено и акцесорното искане за законна лихва върху размера на вредите - от датата на завеждане на исковата молба, до дата на плащане, предявените икове са изцяло основателни.

При този изход на спора, съдът следва да присъди разноски на ищеца за воденето на делото - претендира се 25 лв. за държавна такса и 1500 лв. за адвокатско възнаграждение (данъчна основа 1250 лв. и 250 лв. ДДС), за което е представена фактура № 0..0473/08.06.2022г. на лист 77 от делото за плащането и платежно нареждане от 10.06.2022г., оформено като прието от банката – лист 76 от делото. Съдът приема за доказано плащането на разноските за воденето на делото. Ответникът е направил възражение за прекомерност и на това адвокатско възнаграждение. Предвид материалният интерес - 8640 лв., действително съгласно чл.8, ал.1, т.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, върху такъв интерес минималното възнаграждение е в размер на 762 лв. - без ДДС. В случая договореното и платено възнаграждение е в размер на 1250 лв. Действително съдебното производство по делото не се отличава с фактическа сложност. Съдебното производство е приключило в едно съдебно заседание. От правна страна действително ответникът в отговора на исковата молба е навел значителен брой възражения и оспорил изцяло исковете. Адвокат Д. в писмена защита по делото е отговорил на многобройните възражения на ответника, цитирал е пространно съдебна практика по идентични казуси, тоест правната защита по делото не може да се приеме, че съответства на минимум възнаграждение за такъв вид дела. При тези обстоятелства съдът намира, че претендираното като разноски по делото възнаграждението за адвоката, надвишаващо с 488 лв. минималното, не е прекомерно.

Следователно, съдът следва да уважи и искането на ищеца за присъждане на разноски общо в размер на 1525лв.

Поради основателност на исковите претенции, на ответника не се следват

разноски.

На основание всичко изложено съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите със седалище в [населено място], да заплати на ищеца "О. Е." с ЕИК[ЕИК] със седалище С., представлявано от И. Й., на основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди и чл.19 от Закона за Националната агенция за приходите, за имуществени вреди сумата в размер на 8 640,00 (осем хиляди шестстотин и четиридесет) лева общо за платени разноски за правни услуги за изготвяне на възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22220320008260-092-001/16.06.2020г. (в размер на 2880лв.) и на жалба срещу Ревизионен акт № Р-22220320008260-092-001/15.07.2021г. (в размер на 5760лв.), заедно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба - 18.02.2022г. до датата на плащане.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите със седалище в [населено място], да заплати на ищеца "О. Е." с ЕИК[ЕИК] със седалище С., сумата от 1525 (хиляда петстотин двадесет и пет) лв. за разноски по делото. Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране с касационен протест пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: